

Molnár Miklós

Apám 1958-ban, Sydney-ben. A felszabadulás után apám újra megnyitotta a cukrászdát. Az üzletet apám és Margit néném vitte. A bolt egészen az államosításig ment. 1948-ban történt az államosítás, az apámnak még azt sem engedték meg, hogy visszamenjen a kalapjáért. 1949-ben volt egy sikertelen disszidálási kísérletük. Ebből nem csináltak nagy ügyet. 1950-ben, a második disszidálási kísérlet után az apám kapott 4 év 8 hónapot. Az Épületelemgyárba helyezték a kantint vezetni. Ez az Épületelemgyár tulajdonképpen börtön volt, ahol a rabok ingyen dolgoztak. Nem volt egy nagyon szigorúan őrzött hely, nem gyilkosok voltak itt. A börtönbüntetésből elengedtek egy

évet, így 3 év 6 hónapig volt bent. Amikor kijött, kötelezően a METRO-építéshez helyezték dolgozni. Állandó éjszakás volt, és nagyon szeretett ott lenni, mert egész éjjel aludhatott. Arra kellett vigyáznia, hogy a fagyasztóberendezés le ne álljon, mert akkor összedől az alagút. Ezt csinálta egy darabig, közben elkezdett valami mást is. Volt egy Berger Gyuri nevű közeli barátja, aki egy Király utcai édességboltban volt vezető. Az apám otthon a konyhában elkezdett kókuszcsemegét és grillázst gyártani, ezt Péter öcsém éjjel elvitte a Király utcai édességboltba, a Berger Gyuri beengedte, és betette az állami áru közé. Eladta, és megfizették a pénzt. Tulajdonképpen ebből éltek, nem a fizetésből. Ez ment egy darabig, és akkor apám az EMKE mögött, a Rákóczi úton kapott egy kis bódét, amiben grillázst és kókuszcsemegét árult. Itt is azt csinálta, hogy félig az államét árulta, félig a magáét. Aztán 1956-ban kijöttek utánam Ausztráliába. Apám egy percig nem volt boldog Ausztráliában. Olyan volt, mint hal a parton. Ő egy kávéházi úriember volt. Ilyen emberek ma már nincsenek. Egy városi ember volt, művelt városi ember. Ausztráliában neki, hát, először is nem volt kávéház. Másodsorban borzasztóan meleg volt. Mindig melege volt. Ezt a párás levegőt utálta. Itt, Magyarországon volt valaki, egy jó módú úr. Kiment Ausztráliába, és ott senki lett. A nyelvet nem beszélte, pénze nem volt, olyan állása volt, amit nem szeretett. Azonkívül nem volt társasága. Aztán változtak a dolgok, mert közben Péter öcsémnek kezdett jobban menni, és az ő üzletében dolgozott. A szüleim többször jöttek látogatóba Pestre. 1972-ben már harmadszor jöttek, ekkor elmentek Hévízre nyaralni, és Keszthelyen apám kapott egy szívrohamot, és meghalt. Itt van eltemetve a zsidó temetőben.